

tænen paa en Tid, hvor man skulde tro den mest nødvendig, hvis man ikke vil komme til det Barbari, som Amerikanerne i Sior gjorde sig skyldige i ved Fire Island. Derfor er det netop, jeg tror, at hele denne Tanke om Afspærringen til Søs og til Lands skal man tage paa med megen Varsomhed; og der følger jeg Sundhedskollegiet, der stiller sig overmaade fornuftigt, fordi, saa længe Faren er fjern, som man dog til en vis Grad maa sige, at den var i Sommer — thi selv om man maa indrømme, at der i Hamborg var en voldsom Epidemi, som den dog ikke til Nordlesvig, naaget der dog hverken var Afspærring til Søs eller til Lands — synes der ikke at være nogen videre Anledning til at fride til den Slags Foranstaltninger. Det gjorde man heller ikke i Slesvig, og saa behøver man heller ikke at gøre det i Sylland; der kom jo ingen Tilfælde i Nordlesvig, maasse var der i det sydlige Slesvig et Par Tilfælde, men i Nordlesvig var der ingen. Naar Epidemien saa kommer ind paa Livet af os, i Nordlesvig eller i danske Havne med Skibe under Karantæne, viser det sig, at saa er hele Afspærringen en Umulighed, naar man ikke enten vil fride til ganske umaadelige Betønstninger eller gøre sig skyldig i et Barbari, som vi dog heldigvis ikke ville. Det er vist det, der har ført Sundhedskollegiet til at sige, at i alle civiliserede Lande er man kommen bort fra denne Landafspærring. Saa nyttig det ikke noget at sige: Her i Danmark ere vi særligt stillede, vi kunne meget nemt afspærre. Jeg har paavist mange andre Steder, hvor man lige saa nemt kan gøre det; men i alle civiliserede Lande i Europa er man kommen bort fra denne Landafspærring; og, som Sundhedskollegiet siger, ogsaa Søkarantænen har man væsentlig sluppet; den lader sig ikke gennemføre. Naturligvis, dette Inspektionsystem, som Ministeren talte om, er heller ikke nogen absolut Hindring imod, at der kan komme Kolera ind i Landet. Det ser der ingen, der har paastaet, og det er der ingen, der tænker sig; men det er af den Slags Ting, som man naturligvis ikke bør undlade; man bør ikke lade Kolerapatienter rejse frit omkring i Landet — det forbyder sig for Ræsten snart af sig selv — man bør paa de Steder, hvor man tilsteder Afgang til Milet, have Sygehuse, hvor man kan behandle dem; det byder allerede Humaniteten. — Jeg er fuldstændig enig, med den højtærede Minister i, at det vilde være en Misforstaaelse, hvis man troede, at Professor Julius Petersens Bog gik ud paa enten at vise Karantænenes Umulighed

eller Utilstrækkelighed, eller det modsatte. Dr. Julius Petersens Bog er simpelthen en historisk Fremstilling; men jeg tror dog, at enhver, der læser Bogen til Ende — og den er meget interessant, den kan godt læses til Ende — navnlig af Slutningen vil faa det bestemte Indtryk, at ogsaa Dr. Julius Petersen anser disse Karantæne- og Afspærringsforanstaltninger for væsentlig at være uden Nytte og stiller sig altsaa paa samme Standpunkt som det kongelige Sundhedskollegium. Den højtærede Minister har vistnok Ret i, at adskillige af de hygieeniske Foranstaltninger, som det var usseligt at træffe, ikke kunne træffes i Løbet af 14 Dage, men netop derfor synes der jo at maatte være al Opfordring ikke alene for den højtærede Justitsminister, men ogsaa for Raadsgaven og navnlig for alle kommunale Autoriteter til at tage Advarsel af, hvad der skete i Hamborg i Sommer og ikke slaa sig til Ro med, at nu er Koleraen Gud ske Lov hørt op — hvad den jo ikke en Gang er i Hamborg — og kommer ikke igen ad Aare, eller at vi jo i hvert Fald have Justitsministeren, der jo nok vil spærre Grænsen af, saa der ikke kommer Kolera her ind i Landet. Den Fare er maasse til Stede; og jo klarere det kan komme til at staa for Publikum, at det ikke er disse Grænseafspærringer, vi skulle stole paa, med desto større Kraft vil Justitsministeren ogsaa kunne indvirke paa disse Autoriteter, hvad enten de staa under ham eller ikke. De ville lytte til hans Raad og i Tide træffe de Foranstaltninger, som synes nødvendige. — Jeg skal blot endnu gøre en Bemærkning med Hensyn til de flygtede Hamborgere. Naar den højtærede Minister mener, at hvis vi ikke havde haft Afspærring, havde vi faaet saa mange flere flygtende Hamborgere, og saa kan ingen vide, om vi ikke havde faaet en Kolerapidemi, saa vil jeg dog spørge: hvor kunde det da være, at de i Slesvig eller i Sylland i det hele taget ikke fik nogen Kolerapidemi? Der flygtede jo dog Hamborgerne hen i stort Maal, og, saa vidt jeg ved, var det ikke forbudt Hamborgerne at flygte derhen. I det hele taget, det Bevis, den højtærede Minister forlangte for, at man skulde kunne opgive Afspærringen, at det paa en Maade skulde kunne paavises, at vi ikke vilde have faaet en Epidemi her, omend vi ikke havde afspærret, kan naturligvis ikke føres. Men den Slags Motiver ere naturligvis ikke tilstrækkelige til at motivere saadanne ekstraordinære Skridt som det, man her vil gøre, at spærre af haade til Lands og til Søs, og naar den erede Ordfører i denne For-